

preč. g. kanonik na lečo ter v kratkih pa lepih besedah označijo pomen današnjega dvojnega praznika, razložijo pravice in dolžnosti novega pastirja do svojih ovčic in nasprotno ter sklenejo s temi lepimi besedami: »Pasi tedaj, novi dušni pastir, zvesto svoje ovčice pod zastavo sv. križa, da boš, kadar te pokliče ljubi Jezus na odgovor tvojega pastirovanja, lahko mirno rekel pred sodnim stolom: »Glej, tukaj so vse, katere si mi izročil, ne ena se ni izgubila!«

Po pridigi služili so novi g. župnik slovesno sv. mašo. Pevci in pevkinja pa so pod vodstvom g. Ornika iz Svičine kaj lepo zapeli vlč. g. župniku pesem za instalacijo.

Po službi božji razveseljevali so se gostje pri mizi gostoljubnega novega g. župnika. Bilo je tudi mnogo lepих nabitnic in nagovorov, v katerih se je posebno povdarjala udanost naši sv. veri pa tudi goreča ljubezen do milega naroda in jezika slovenskega, ki je tukaj na meji v vedni nevarnosti. Da našega mil. kneza in škofa, ki tako vestno skrbijo v dušnem oziru za vsestranski napredek svojega naroda, nismo pozabili, je ob taki slovesnosti ob sebi umevno. — Kar je posebno hvalevredno za Križevčane, vršilo se je vse lepo mirno; dasiravno je bilo mnogo ljudstva, vendar ni bilo nobenega pripira po krčmah, da celo nobene žal besede ni bilo slišati, nego povsod je vladalo neizkaljeno veselje.

Daj mili Bog, da bi novi g. župnik mogli dolgo let neutrudno delovati med Križevčani v čast božjo in v dušno povzdigo izročenege jim ljudstva, katero jim je srčno udano, kar je pričala cela slovesnost, a katero tudi g. župnik posebno ljubijo. Ker pa g. župnik niso le vnet dušni pastir, nego tudi goreč slovenski rodoljub, bodo gotovo z vsemi močmi branili na meji slovenski narod pred tujim navalom in pred potujčenjem, da mu tako neomadeževani ohranijo najdražji svetinji: sv. vero in besedo materno. Z.

Čč. frančiškanke vednega čiščenja najsv. zakramenta v Maribor.

Velevažen den za mesto Maribor in za škofijo Lavantinsko bil je dne 30. septembra t. l. Ta den preselile so se namreč sestre frančiškanke iz Levova v Maribor, da tukaj postavijo evharistični tron t. j. da vedno izpostavljeno sv. Rešnje Telo noč in den molijo in častijo. Ker je Jezus Kristus v najsv. zakramentu vedno pričujoč, veže nas vsaki trenotek dolžnost, moliti ga, po mogočnosti osebno, prav mnogokrat pa v duhu ga obiskovati. Kar posamezni le težko in nepopolnoma storijo, to storijo sestre vedno in neprenehoma! Ali bo pač kdo mislil, da taka vedno, molitev, neprestano čiščenje Jezusa Kristusa, našega odrešenika in sodnika, zamore ostati brez koristi, brez blagoslova za mesto Maribor, za škofijo Lavantinsko? Saj je to le posnemanje onega čiščenja in one molitve, katero Bog vedno prejema od angelov in zveličanih v nebesih. Gospod pa nas je učil moliti: »Zgodi se Tvoja volja, kakor v nebesih, tako na zemlji.«

Kakor je »Slov. Gospodar« že poročal, kupili so za novi samostan hišo gospoda Janeza Girstmayr-ja na Tappeinerjevem trgu, in spremenili eden del poslopja v prostorno kapelo. Lepo okinčano kapelo so dne 30. septembra t. l. v soboto ob 1/2 8. uri rano blagoslovili ter posvetili presvetemu Srcu Jezusovemu prečastiti gospod prelat in stolni dekan mariborski msgr. Franc Kosar, služili v njej prvo sv. mešo in vpostavili sv. Rešnje Telo. Po sv. opravi blagoslovili so tudi vse samostanske sobe. Tako je bilo vse pripravljeno za nove prebivalke, ki so za ta den bile napovedane. Popoldne ob dveh, toraj o nenavadnem času, naznanja z veličastnim glasom veliki zvon stolne cerkve, da milostljivi gospod knez in škof za pol ure namenijo imeti

slovesen vhod v svojo stolnico. Kmalu po 2. uri prihiti brzovlak z novimi redovnicami v Maribor. Spremljali so njih: velečast. gospod doktor bogoslovja P. Štefan Wawrzkowicz, minorit iz Levova v Galiciji (minorite tam imenujejo frančiškane, naše frančiškane pa imenujejo bernardince), zanaprej profesor bogoslovja v Krakovi; svitla knezinja Štefanija Jablonowska iz Levova, gospa Marija baroninja Buol roj. grofica Karnicka iz Gradca, in gospodična Stanislaja pl. Kornowska iz Levova (sorodnica poljskega kralja Janeza III. Sobieskega, ki je leta 1683 Dunaj rešil Turkov in umrl leta 1693). Na kolodvoru jih je pričakovala velika množica. Gospoda doktorja sprejela sta dva duhovnika iz mesta. Za čč. sestre imele so voze pripravljene sledeče gospe in gospodične iz Maribora: gospa Henrieta Schwab, soproga gospoda c. in kr. polkovnika, baronesa Terezija Lazarini z nečakinjo baroneso Lazarini, gospa pl. Sauer, hišna posestnica, gospodična Terezija Pöschl, hišna posestnica, gospa Ana Majciger, soproga c. kr. gimnazij. profesorja, gospa Marija Dreksler, hišna posestnica in gospodična P. Denzl, hči zvonarja. Prav težko so blage gospe in gospodične prišle s častimi redovnicami do svojih vozov, ker je prostor pred kolodvorom bil poln ljudstva, in vsakdo je hotel videti nove sestre, pokrite s črnim pajčolanom. (Konec prih.)

Gospodarske stvari.

Nekaj o klaji.

Precej umetno je, molznim kravam prav in z vspehom polagati. Tu je namreč treba skrbeti za klajo, ki pospešuje mleko, rast in vse notranje organizme v svojem delovanju. Mleko, meso in še nekateri drugi deli ali prvi izvodi obstojijo večidel iz dušičnatih snovij. Iz snovij brez dušeca pa je n. pr. mast v prvi vrsti omeniti. Toraj spajati moramo pri polaganju klajo, ki ima bogato dušeca v sebi, s klajo z manj ali celo brez dušeca. Prve vrste klajo dajejo mlajši, zeleni deli rastlin, semena onih rastlin, iz katerih se različni olje stiska, in sočivje. Malo dušeca pa imajo korenine, slama in zrnje raznih vrst žita. Tu nahajamo namreč sladkor, skrobilo (Stärke), rastlinska vlakna (Faser) in še druge snovi brez dušeca. A kako izbrati ali boljše rečeno spojiti razne pridelke na njivi in travniku, da bi vsem zahtevam molzne živine vsaj v nekoliko vstregel? Pravega odgovora še na to vprašanje ni, ker se še le poskuša, katera bo prilična. Na večih stranij hvalijo se naslednje zmesi: ječmen, grahor in grah, ječmen, oves, grahor in grah ali pa oves, grahor in grah brez ječmena so zmesi, ki so se dobro obnesle. Kjer je ječmen zmešan z grahorjem, vzamejo se najmanj tri četrтинke ječmena in jedna grahorja in sicer kedar se seje. Če je ječmen spojen s grahom, tedaj se vsejejo dve tretjini ječmena in jedna graha. Kedar pa oves z grahovjem seješ, vzemi tri četrтинke ovsa in jedno grahorja; več grahorja ni dobro, ker rad oves prerase in ker se da težko kositi. Dokler se z zelenjem polaga, priporočuje se zmes, obstoječa iz dve tretjini ovsa, jedne šestinke grašičine ali grahorja in jedne šestinke graha. Na zeleno naj se pa molzni živini polaga, brž ko je mogoče in tako dolgo, dokler je kaj zelenega dobiti.

Zboljšanje sadjereje.

Navadno ima občina več ali manj zemlje, ki le malo nese. Tu ni ničesar vsejanega, ničesar posajenega, še sadnega drevja manjka večidel povsod. Paša pa, ki na takih »gmajnah« zrasede, ni posebne vrednosti, ker

se le premalo gnojijo taki pašniki. Zaradi tega poprijelo se je nekaj občin novih načel. Nasadilo se je precejšnje število sadnega drevja na takih občinskih prostorih. Potem razdelila so se ta drevesca sosedom po primerni ceni na leto. Čez vse drevje poiskal se je mož, ki razume nekoliko o sadjereji, da drevesca goji in na celi vrt pazi. Na ta način pridelalo se je že precej sadja in občinske blagajnice prejele so že tudi nekaj dohodkov, se ve, da ne Bog ve, kako velikih. A iz malega raste veliko. — Dokler so drevesca mlada, porabi se vrt še na drugo stran na jako koristen način. Posadi se ali krompir, ali se vseje oves ali kar si bode. Postajajo drevesa večja, daje vendar sadovni vrt — prejšnja pušinja — lepe in zdrave trave v obilici, da je veselje.

Kaj, ko bi se tu ali tam poprijeli občinski očetje tega načina, da se sadjereja vsaj malo zboljša in povzdigne! Posameznik le prav težko pride do priložnosti, si mladih sadnih dreves nasaditi.

Sejmovi. Dne 18. oktobra pri Sv. Treh Kraljih v Slov. goricah, v Mozirji, v Podsredi, v Trbovljah in v Vojniku. Dne 19. oktobra v Vidmu. Dne 21. oktobra v Celju, v Mariboru, pri Sv. Petru pod Sv. Gorami in v Sevnici. Dne 23. oktobra v Ribnici na Pohorju.

Dopisi.

Od Sv. Jurija ob Ščavnici. (Gasilno društvo.) Raznovrstne potrebe nam vstvarjajo dandanes društva z raznovrstnimi nameni. Mi Slovenci imamo gotovo največ društev, ki si stavijo nalogo, buditi in krepiti med našim ljudstvom narodno zavest. Vendar nikdo ne zahteva, da bi se ustanovljala na Slovenskem samo taka društva, ki služijo probujenju domovinskega čustva. Mi imamo tudi druge potrebe, in nespametno bi bilo, ako bi si tudi v dosego teh potreb ne snovali primernih društev. Toda ta društva, katerih glavni namen ni gojitev narodnosti, ne bi smela nikdar nasprotovati našim narodnim težnjam in jih tudi ne ovirati. Žal, da se to dogaja, dogaja tudi pri nas. Naše »gasilno društvo« ostaja trdovratno in kljubu vsemu prigovarjanju noče se posluževati slovenskega velevanja, saj se njim hitro pozna, da nemščina ni za njih slovenska usta. Oh, kako nepravilno in nerodno izgovarjajo vsako nemško besedo! Bog nas ne kaznuj, da bi jih morali mnogokrat slišati! Gasilci, vi se sami smešite. Možje, ste slovenski možje, ravnajte toraj tudi kot slovenski možje in krenite njo kmalu na drugo pot! In nadalje, zakaj ste v zvezi z nemškimi gasilci Radgonskimi? Lepše bi bilo in naravnost, da se pridružite slovenskim gasilem Ljutomerskega okraja. Tam bi se priučili slovenskega velevanja in bili bi domačini med domačini, kateri bi vas spoštovali, a zdaj ste tuji med tuji, ki se vam na skrivem posmehujejo zaradi vaše spakedrane nemščine. Res, kar se tiče vaše hitrosti in marljivosti pri požarih, vsa čast in hvala vam, a kar se tiče vašega velevnega jezika in vaše zveze, Jurjevškemu okraju niste v čast. Torej se ne mudite dolgo, skličite kmalu svojo sejo in preuredite pravila, kjer so preuredbe potrebne. Društvu na korist bi bilo tudi, da ne shranjujete svoje društvene obleke več v gostilni, ampak kje drugod. Zakaj, pač ni potrebno razlagati. Upamo, da bomo vas v kratkem smeli pozdraviti kot vrle, previdne in varčne slovenske gasilce. Bog daj!

Iz Gočove pri Sv. Rupertu v Slov. goricah. (Posnemanja vredno.) Hvale in posnemanja vreden je odbornik v Vincenc Kronvogel iz Gočove. Ako ravno so ga že nekateri ob volitvi pisano gledali, ne

zmeni se on nič za to ter je neustrašljiv; tako je že večkrat tirjal slovenski zapisnik občinske seje, kedar mu je župan nemškega izročil. In glej, sedaj dobi le samo on slovenskega, drugim pa župan nemškega pošlje. To ni lepo za župana v slovenski občini. Ako bi vsi odborniki tako zahtevali, gotovo bi tudi njim moral željo izpolniti. Toliko za danes, ako prilika nanese, prinesem več na dan.

Rodoljub.

Od Sv. Trojice v Slov. goricah. V nedeljo, dne 8. t. m. se je vsedla mala kopa bučelarjev tega okraja za mizo v gostilni pridne vdove Roze Mlinarič, ter se je tukaj predlagalo, da bi se ob času, ko bi se večje število bučelarjev oglasilo, tedaj bi si osnovali kako medsebojno poučno šolo za bučelorejo in bi si tudi kak dober časnik za to svrhu naročiti mogli. Vabimo torej več bližnjih bučelarjev na oglasilo, da bi bil panj naše šole poln vrlih bučelarjev, ne pa lenih trotov, kakor sem to v nedeljo opazoval; videl sem samo dva; eden je v izbi precej brenčal, drugi je bil zunaj — odletela sta in srečno, srečno! jima želi — pisatelj.

Iz Prihove. (Pojasnjenje.) Iz dopisa iz Prihove v štev. 39 si lahko tuji bralec misli, da se je to zločinstvo v Prihovski župniji zgodilo. A temu ni tako, ampak zgodil se je uboj v sosedni fari, kjer so doma ubijalci, zapeljivka in ubiti. V tisti župniji je bil tudi nesrečnež »secciran« in pokopan. Tudi krčma, v kateri so se ga nesrečneži preveč nasrkali, je v sosedni fari, ne daleč od tamošnje župnijske cerkve. Nobena teh oseb ne spada k Prihovski župniji, tudi ne k naši občini. Nas Prihovljane pač ne more veseliti, da se kaj takega na nas obeša!

Iz Pletrovč. (Izdatna nagrada.) Velerodno predsedništvo štajarske hranilnice v Gradcu je gledé na velevažno podjetje vinorejske družbe za »Celjsko vinsko okolišče« tej družbi za začetne potrebe blagodušno na prošnjo podpisanega načelnika volilo izdatno svoto celih 100 gld. Imenom vseh udov vinorejske družbe si usoja načelnik v posnemanje za velikodušni dar očitnim potom in javno tu najtoplejši zahvalo izreči velečastitemu predsedništvu štajarske hranilnice v Gradcu. O uporabi nagrade se bode slavnej hranilnici natanko poročevalo. — Predsednik vinorejske družbe za Celjsko vinsko okolišče. Gustav Potočnik, nadučitelj.

Iz Cadramske okolice. (Letina.) Z ozirom na nekatere druge kraje, kjer je bila po raznih uimah poškodovana večina poljskih pridelkov, smemo se tukaj sploh še srečne šteti, ako primerjamo pridelke k eden drugemu. Ozimine so bile spomladi precej redke, pa so se pozneje zelo zarastle, zlasti pšenica je bogato obrodila in ko bi imela ceno, kakor se ji spodobi, lahko bi dobil marsikateri kmetovalec lepe denarje za-njo, kar pa ni pričakovati. Sena je bilo tudi tukaj, kakor večji del povsod, blizo polovico manj od lani in marsikateri kmet bi rad prodal svojo goved, da bi laže shajal s krmo, ali pa da bi plačal vedno naraščajoče dolgove, pa ne more, ker mu nihče še polovice prave cene ne objubi. Ajda še sedaj lepo kaže, čeravno je bila po viharju in plohi precej poškodovana. Sadje obrodilo je zelo različno, največ bilo je češpelj in sliv, a najmanj hrušek, zato napravljajo ljudje mošt največ iz jabelk, katera so bila srednje polna, cene pa nimajo preveč visoke. Vinska letina bođe pa menda, kakor že zdaj dve leti slaba, ker grozdov ni mnogo videti, razun na kaki izabelini brajdi in še tega je dne 9. t. m. drobna toča med silnim nalivom precej razcepila. Trs si je sicer letos tam, kjer so vsaj dvakrat škropili, precej opomogel in ima močne rozge, vendar pa še se tam pa tam po listji peronospora prikazuje, opaziti je tudi marsikatero drevo, posebno mlajše, kakor da bi mu tudi ta bolezen perje pokončavala in tudi sadje ostane zelo